

Հովհաննես Թումանյան

Ընկերիս

Իմ վեհ տենչերի, չըքնաղ վըշտերի,
Վառ երագների մըտերիմ ընկեր,
Դու էլ ինձ նըման պանդուխտ ու գերի,
Անգուսպ կարոտով ձըգտում ես միշտ Վեր:

Այնտե՛ղ, մեր հոգու սուրբ հայրենիքում,
Խաղաղ օրերի պայծառ լույսի տակ
Ապրում է սերը, ժըպիտը ծաղկում,
Ուրախ երգերը թընդում ներդաշնակ...

Բայց, ա՛խ, նա այնքան, այնքա՛ն է հեռու,

Ու՛ մինչև այնտեղ կըհասնենք մենք դեռ,
Այնքա՛ն ենք լալու, այնքա՛ն տանջվելու,
Իմ տանջանքների մըտերի՛մ ընկեր:

1902